

Deia Martin Scorsese: "L'argument favorit de Fritz Lang era la realitat convertint-se en malson"

Ds, 16/07/2011 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Si hi ha un director de cinema que aprecio es Martin Scorsese. Mes ben dit, aprecio la seva obra perquè les informacions personals que em donen d'ell son contradictòries. Em deien els germans Taviani, en un dinar a Roma, que davant del seu llit hi ha un munt de televisors que son encesos tot el dia i...la nit. Algú que dorm no amb un televisor vomitant imatges sinó amb un nombre indeterminat d'aparells ha de patir algun problema.

Però m'agraden molt les seves pel·lícules. Fins i tot, "La darrera temptació de Crist" que em sembla una obra veritablement cristiana encara que l'escàndol no la deixés veure amb serenor. Encara porto algun blau dels cops rebuts per la seva emissió a La2 de TVE. Fa unes hores pensava que quan tardaran els nord-americans a fer l'història de Rupert Murdoch en cinema. També vaig pensar que aquest films, podria fer-lo Oliver Stone, a qui li agrada denunciar les misèries del sistema nord-americà però prefereixo a Scorsese. El seu retrat de Howard Hughes a "L'aviador" te molt a veure amb Rupert Murdoch. Però també "Gangsters de Nova York" i "Un dels nostres". Els corifeus de Murdoch diuen que es un home "independent" perquè ha demostrat que es possible ser amic de Margaret Thatcher, de Ronald Reagan i de Blair a l'hora. Penso que no, que Murdoch es un dels que predica allò del "peix al cove" i a mi em sembla un plantejament amoral.

José Sanclemente, que fou editor del diari ADN i abans director general de "El Periódico de Catalunya" explica la visió del personatge en el seu magnífic bloc "Entre medios". Quan Murdoch era soci del Grupo Zeta, Sanclemente cercava un edifici per instal·lar-hi "El Periódico de Catalunya". Murdoch el va aconsellar en un sentit: "No compri un edifici sobredimensionat. Si sobra espai, serà una temptació per encabir-hi mes persones". Un detall que diu molt del personatge.

Murdoch demana cada dia la previsió del tancament del any de cadascun dels seus negocis. Això que els nostres executius que han passat per una escola de negocis en diuen el "forecast". L'objectiu de tancament està fixat i als primers executius se'ls ha de prémer els cargols fins que donin el benefici previst. I els primers ho fan amb els segons i aquests amb els d'abaix fins arribar als redactors....No importa que es publiquin falsetats o que es manipuli!. Amb el temps, allò que abans es deia "mitjà de comunicació social" ha passat a ser una empresa que publica no el que passa sinó malsons, en el sentit mes ampli: històries sinistres aconseguides per mètodes "sobre-collidors". Un argument fascinant per Fritz Lang

Podríem fer-hi mes salsa, parlant de Jose Maria Aznar, dels Simpson, del Tea-Party, del home fet a si mateix, de la seva familia, de la ideologització dels mitjans de comunicació, del semblant amb altres personatges dels mitjans espanyols, de la fascinació que provoca en algun membre d'una família benestant catalana relacionada amb els media...podria fer un bloc diari quasi tot el mes d'agost. Però els aburriria. Prefereixo dir que a tots aquests personatges, que sens dubtes tenen els seus punts admirables, se'ls hi ha de parar els peus. Qui ho ha de fer?. Sens dubte, els periodistes però també vostés.

